

[Socialministeren.]

med 4,8 Mill. Kr., vil den samlede Besparelse paa den hele Forsørgelseslovgivning — ganske vist meget forsigtigt beregnet — kun andrage ca. $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr.

Personlig tror jeg ganske vist, at Besparelsen vil blive betydelig større paa Grund af hele Omlægningen og Sammen- dragningen af Administrationen og Overførelse af Udgifter — som jeg tidligere har nævnt — til et Beløb af $6\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til Folkeforsikring, Arbejdsløshedsforsikring, Enkebørns Forsorg o. s. v. Men jeg vil ikke ved denne Lejlighed beskyldes for paa noget som helst Punkt ikke at have budgetteret forsigtigt, saa vidt man overhovedet kan beregne, og derfor vil jeg heller ikke i denne rent skematiske Opstilling regne med andre Tal eller andre Forhold end dem, jeg nu har angivet.

Men overfor den samlede Besparelse paa Forsørgelseslovgivningen, der altsaa trods Stigningen paa Børnelovgivningen vil andrage $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr., staar altsaa de Merudgifter, der er foreslaaet paa Forsikringslovgivningen, nemlig ca. 9 Mill. Kr. for Folkeforsikring, Sygekasser, Invalidforsikring og Aldersrente, samt 6,7 Mill. Kr. paa Arbejdsløshedslovgivningen med Krisekasser. Det samlede beregnede Resultat for hele Socialreformen, saavel for Stat som for Kommuner, skulde altsaa blive en Merudgift for det danske Samfund paa ca. 13 Mill. Kr., altsaa en Stigning fra 160,8 til 174 Mill. Kr., for Statens Vedkommende fra 72,9 Mill. Kr. til 86,8 Mill. Kr. eller 13,8 Mill. Kr., for Kommunerne en Besparelse paa ca. $\frac{3}{4}$ Mill. Kr.

Trods Stigningen er Udgiften for Staten dog mindre end for Aaret 1926—27 og 1927—28, og hele Ordningen er langt mere betryggende; thi for disse Penge faar man en langt bedre Ordning af Folkeforsikringen, en Udbygning af Arbejdsløshedsforsikringen med Krisekasser, den ofte planlagte Forbedring af Forholdene vedrørende Enker, Enkemænd og forældreløse Børn, Bortfald af Hjælpekasserne og Værgeraadene, Sammenarbejden af hele Administrationen, en Forenkling af hele Forsørgelsesapparatet og af Lovmaskineriet gennem en Sammendragning af de 20 Love til 4 og en praktisk og langt mere retfærdig Refusionsordning med tilhørende Ordning af Bogholderi- og Regnskabsvæsen.

Er 13 Mill. Kr.s beregnet Udgift nu for meget for at naa disse Goder? Efter mit nøje Kendskab til Forholdene synes jeg det ikke, og jeg haaber heller ikke, andre vil

synes det, naar de tænker paa alle de Fordele, Revisionen vil medføre, hvis de formaar at samle sig til et Overblik over det hele, Fordele, som langtfra alle kan gøres i Penge, men som ikke desto mindre er iøjnefaldende for enhver, der har fulgt denne Lovgivning og rent praktisk er kendt med Forholdene, ikke alene Socialpolitikere, men ogsaa rent kommunalt arbejdende Folk, som har arbejdet i Aarevis med dette uhandelige, uøkonomiske og demoraliserende System.

Maaske kunde man ogsaa tænke paa, at vi her i Landet har Raad til at give mellem 40 og 50 Mill. Kr. ud om Aaret til nye Personautomobiler og 20—25 Mill. Kr. til Silketøjer og saa at trøste os med Spiritus for ca. 250 Mill. Kr.

Og hvis jeg efter alle disse Tal og forsigtige Beregninger maa ende med alligevel ud fra mit praktiske Kendskab til Forholdene at agere Spaamand, vil jeg sige, at den faktiske Merudgift — og det er jo alligevel den, saavel en Finansminister som enhver praktisk Politiker og Kommunalmand ikke kan lade være at skæve til og regne med, selv om han for at være paa den sikre Side altid har Statistikerne bag sig —, at den i Forhold, ikke til *beregne*de Tal, men til de senere Aars *faktiske* Udgifter jo slet ikke vil blive 13 Mill. Kr., men sammenlignet med det foreliggende Finanslovsforslag 10 Mill. Kr. og i Forhold til Statsregnskabet for 1928—29 endda kun ca. $7\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Og herved maa jeg jo bemærke, at alle de Udgifter, der nu er foreslaaet i de midlertidige Lovforslag om midlertidig Hjælp til arbejdsløse, om Brændselshjælp, om Forhøjelse af personlige Tillæg til Aldersrente- og Invalidrentenydere, om øget Støtte til Hjælpekasserne o. s. v., Udgifter, der andrager større Beløb end det, der her er Tale om, alle sammen falder bort ved Vedtagelsen af en Socialreform som denne.

Derfor tror jeg, man kan hævde, at stort set vil den samlede Reform, bortset fra de rent specielle Overgangsudgifter, komme til at hvile i sig selv, navnlig da hvis Tiderne vil blive noget bedre, end de har været i de senere Aar med den katastrofale Arbejdsløshed, hvile i sig selv, saaledes at der forhaabentlig vil blive Raad til og Enighed om i Løbet af ganske faa Aar at tage ogsaa det andet Tempo, at gennemføre Regeringens endelige Plan i Henhold til Udvalgets enstemmige Betænkning, nemlig at overføre de 12,3 Mill. Kr. fra Kommuneskatteyderne til Statsskatteyderne, en Retfærdighedshandling, som jeg